

Sygn. akt III AUa 1315/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak (spr.)
Sędziowie:	SSA Małgorzata Gerszewska SSA Alicja Podlewska
Protokolant:	stażysta Edyta Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2019 r. w Gdańsku

sprawy A. S.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt VI U 2068/17

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala dla A. S. wskaźnik wysokości podstawy kapitału początkowego na 40,06%, a wartość kapitału początkowego na kwotę 70.570,94 (siedemdziesiąt tysięcy pięćset siedemdziesiąt 94/100) złotych;
- w pozostałej części apelację oddala;
- zasądza od A. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Grażyna Czyżak SSA Alicja Podlewska

Sygn. akt III AUa 1315/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 października 2017 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił A. S. wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 37,41 %. Do ustalenia wartości kapitału zaliczono ubezpieczonej 16 lat, 11 miesięcy, 3 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 6 dni okresów nieskładkowych. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 68.913,57 zł. Organ rentowy do ustalenia wartości kapitału początkowego ubezpieczonej nie uwzględnił okresu pracy chałupniczej od 6 listopada 1979 r. do 31 maja 1984 r., z uwagi brak dokumentów potwierdzających, że ubezpieczona osiągnęła wynagrodzenie w wysokości, co najmniej połowy najniższego wynagrodzenia obowiązującego w tym okresie.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. S., wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie wartości kapitału początkowego w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, co dałoby wyższą wartość kapitału niż przy przyjęciu podstawy wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych. A. S. podniosła, iż należałoby przyjąć poza zarobkami za lata 1989-1998 również zarobki z okresu jej zatrudnienia od 1 stycznia 1973 r. do 31 sierpnia 1977 r. w (...)Spółdzielni(...), w 1978 r. w Jednostce Wojskowej nr (...) w B., w (...) Centrali (...)w B. od 8 maja 1985 r. do 2 października 1987 r. oraz w (...)Spółdzielni(...) od 1 lutego 1988 r. do 30 czerwca 1988 r. Ubezpieczona wskazała, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ze wskazanych 20 lat kalendarzowych wyniósłby 51,82 %, a zatem byłby wyższy niż wskaźnik obliczony w zaskarżonej decyzji ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

W kolejnym piśmie organ rentowy wskazał m. in., iż do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjął dochody z 1978 i 1979 r. na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej z tytułu zatrudnienia w jednostce wojskowej, za rok 1986 kwotę minimalnego wynagrodzenia, za rok 1987 – kwotę minimalnego wynagrodzenia, za rok 1988 kwotę minimalnego wynagrodzenia za okres od 19 stycznia 1988 do 30 czerwca 1988 w (...)Spółdzielni (...) i minimalnego wynagrodzenia za okres od 1 lipca 1988 do 31 grudnia 1989 r. w (...), za rok 1990 minimalne wynagrodzenie, za rok 1991 – zasiłek oraz dochód z działalności, za rok 1992 – zasiłek, za rok 1993 – zasiłek oraz wynagrodzenie, łącznie 1.756800 zł, za rok 1994 – kwotę zasiłku, za rok 1995 – kwotę zasiłku oraz minimalne wynagrodzenie za okres od 7 lutego 1995 do 16 września 1995, łącznie 2880,22 zł; za rok 1996 zasiłek oraz minimalne wynagrodzenie za okres od 17 września 1995 do 31 grudnia 1996, łącznie 4232,32 zł; za rok 1997 kwotę na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej za okres zatrudnienia w (...)oraz kwotę 1609 zł minimalnego wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1997 r. do 30 kwietnia 1997 i kwotę minimalnego wynagrodzenia za okres od 24 listopada 1997 r. do 31 grudnia 1997 r.; za rok 1998 r. kwotę minimalnego wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1998 r. do 3 czerwca 1998 r. z tytułu zatrudnienia w (...). Organ rentowy stwierdził, iż decyzją z dnia 25 października 2017 r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego obliczony poprzez przyjęcie przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. wyniósł 37,41 % i jest korzystniejszy od obliczonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału z 20 najkorzystniejszych lat, który wyniósłby 37,19 %.

Wobec powyższego, ubezpieczona zakwestionowała przyjęte przez organ rentowy wynagrodzenia za lata 1973 – 1974, które według niej wynosiły miesięcznie 2480 zł oraz 4960 zł, a także zarobki z lat 1985 – 1987, 1988. Ubezpieczona argumentowała, że zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 9 października 1987 r. zajmowała stanowisko sprzedawcy przez cały ten okres, a wskazane tam wynagrodzenie odnosi się do całego okresu zatrudnienia.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 37,88% a wartość kapitału początkowego na kwotę 69.210,35 zł. W pozostałym zakresie sąd uznał odwołanie wnioskodawczyni za niezasadne (pkt 2).Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd wskazał, iż ubezpieczona (urodzona w dniu (...)) była zatrudniona:

1. w (...)Spółdzielni(...) w I. w okresie od 1 września 1972 r. do 31 sierpnia 1977 r. Od 1 września 1972 r. ubezpieczoną łączyła ze spółdzielnią umowa o praktyczną naukę zawodu, następnie zaś – od 9 września 1975 r. umowa agencyjna dotycząca prowadzenia punktu sprzedaży pomocniczej w zamian za prowizję w wysokości 4,10 % od miesięcznej sumy wpłat utargów, (zmienionej następnie na 3% uzyskanych obrotów). W okresie od 1 czerwca 1977 r. do 30 września 1977 r. ubezpieczona korzystała z urlopu bezpłatnego. W 1972 r. - osiągnęła zarobek (roczny) w wysokości 600 zł, w 1973 r. - 2480 zł, w 1974 r. – 4960 zł, w 1975 r. - 37527 zł, w 1976 r. - 32218 z, a w 1977 r. - 12294 zł.
2. W okresie od 3 listopada 1977 r. do 30 czerwca 1979 r. ubezpieczona była zatrudniona na stanowisku wykwalifikowanej pomocy kuchennej w Jednostce Wojskowej (...) w B.. Wynagrodzenie wynosiło 27090 zł za 1978 r. oraz 15522 zł za 1979 r.
3. W okresie od 6 listopada 1979 r. do 31 maja 1984 r. ubezpieczona wykonywała pracę chałupniczą na rzecz Spółdzielni (...). Wysokości wynagrodzenia z tego okresu nie udało się ustalić.
4. W okresie od 8 maja 1985 r. do 2 października 1987 r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) Centrali (...), Przedsiębiorstwo (...) w B. na stanowisku sprzedawca.
5. W okresie od 19 stycznia 1988 r. do 30 czerwca 1988 r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) Spółdzielni (...)na stanowisku sprzedawca i jej płaca za ten okres wyniosła 135 524 zł.

Sąd Okręgowy, w toku procesu dysponował legitymacją ubezpieczeniową wnioskodawczyni oraz jej aktami osobowymi z okresów zatrudnienia w (...)Spółdzielni (...) w B. oraz (...)Spółdzielni (...)w I., których wiarygodności nie zakwestionowała żadna ze stron postępowania. Z okresu zatrudnienia w (...)Spółdzielni (...)w B. zachowała się jedynie karta zarobkowa z roku 1988. Z legitymacji ubezpieczeniowej wynika wysokość otrzymywanych przez wnioskodawczynię zarobków w latach 1972 – 1977, 1978, 1979, 1996 i 1997. Zeznania ubezpieczonej nie wniosły niczego istotnego do ustaleń dokonanych na podstawie ww. dokumentów. Podkreślić jednak należy, że wykluczyły one sugestię, że jako uczennica w zawodzie sprzedawca otrzymywała rocznie kwoty przewyższające wielokrotnie przeciętne wynagrodzenie z lat 1972 – 1974 r. Z tego względu i na podstawie analizy ww. dokumentów Sąd uznał zatem za niewiarygodne to, że wpisy dokonane w legitymacji ubezpieczeniowej, odnoszące się do zarobku miesięcznego i rocznego zostały zamienione miejscami. W świetle dostępnego materiału Sąd uznał, że nie sposób ustalić wynagrodzenia ubezpieczonej z (...)Centrali (...) na podstawie świadectwa pracy, albowiem nie wiadomo, jak kształtowało się ono w poszczególnych miesiącach pracy. Sąd podkreślił, że „wartość uzyskanego w konkretnym zatrudnieniu wynagrodzenia wymaga dowodów pewnych oraz jednoznacznych i nie ma miejsca na domniemania faktyczne, czy ustalanie hipotetyczne, a zatem zasadniczo pewnym dowodem mogą być jedynie formalne dokumenty wydane i poświadczane przez pracodawcę lub jego następcę prawnego.” Chodzi tu w szczególności o dokumenty wymienione w § 21 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

Biorąc pod uwagę powyższe, jak również treść dostępnej karty zarobkowej z 1988 r. sąd zobowiązał pełnomocnika organu rentowego do złożenia hipotetycznego wyliczenia kapitału początkowego i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału odwołującej przy uwzględnieniu ustalonych zarobków skarżącej w (...) Spółdzielni (...). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż po przeliczeniu kapitału początkowego wnioskodawczyni z uwzględnieniem jej zarobków wskazanych w karcie wynagrodzeń za 1988 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonej, obliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósłby 37,88 %, a wartość kapitału początkowego wyniosłaby 69.210,35 zł. Byłaby, więc większa od ustalonych w zaskarżonej decyzji. Ubezpieczona nie kwestionowała obliczenia zawartego w piśmie z dnia 24 maja 2018 r.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu treści przepisów art. 114 ust. 1, art. 173, art. 175 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd uznał, że istnieją podstawy

do zmiany zaskarżonej decyzji pozwanego, poprzez ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonej na 37,88 % i wartości kapitału początkowego na kwotę 69.210,35 zł.

Z tego względu Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k. p. c., orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, albowiem dostępny materiał nie potwierdził twierdzeń ubezpieczonej i nie pozwolił na dalej idącą zmianę wysokości kapitału początkowego.

Apelację od wyroku wywiodła wnioskodawczyni zaskarżając go w całości i zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów w sposób dowolny, tj. uznanie pewnych okoliczności za nieudowodnione pomimo tego, że wartości te wynikają wprost z przedłożonych przez ubezpieczoną dokumentów.

Mając na uwadze powyższe ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 51,82%, a wartość kapitału początkowego wynosi 77.921,12 zł oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł po jej oddaleniu oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Przystępując do rozpoznania apelacji, Sąd w pierwszej kolejności wezwał skarżącą do przedłożenia oryginału legitymacji ubezpieczeniowej, po analizie której zobowiązał pozwanego do hipotetycznego wyliczenia kapitału początkowego oraz wwpw przy uwzględnieniu zarobków ubezpieczonej z legitymacji ubezpieczeniowej przy przyjęciu: za okres od października do listopada 1986 r. wynagrodzenia po 21.942,00 zł za każdy miesiąc oraz za okres od stycznia do września 1987 r. wynagrodzenia po 21.942,00 zł za każdy miesiąc.

Wykonując zobowiązanie Sądu, pozwany pismem z dnia 12 kwietnia 2019 r. wyjaśnił, że po uwzględnieniu wynagrodzeń za wskazane przez sąd okresy, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosiłby 40,06 % (wskaźnik z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia przed 1999 r.), a wartość kapitału początkowego wynosiłaby 70.570,94 zł. Jednocześnie pozwany wyjaśnił, że zmiana wartości kapitału początkowego spowoduje zmianę wysokości emerytury, która od dnia 1 października 2017 r. będzie wynosić 1023,34 zł, od dnia 1 marca 2018 r. – 1053,84 zł i od dnia 1 marca 2019 r. – 1123,84 zł.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu treści wpisów dokonanych w legitymacji ubezpieczeniowej, w których w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości zostały wskazane kwoty uzyskiwanych przez wnioskodawczynię w okresie od października do listopada 1986 r. i od stycznia do września 1987 r. wynagrodzeń, Sąd Apelacyjny uznał, że istotnie kapitał początkowy ubezpieczonej powinien zostać przeliczony ponownie, a jego wartość ulegnie zwiększeniu, zgodnie z dokonaniem przez pozwanego hipotetycznym przeliczeniem. Z tego względu, Sąd na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżone rozstrzygnięcie, o czym orzekł, jak w punkcie 1 sentencji.

Zajmując stanowisko w przedmiocie pozostałych, wnioskowanych przez skarżącą okresów, szczegółowo wymienionych w wywiedzionej przez nią apelacji, Sąd uznał, że nie ma podstaw do ich uwzględnienia przy obliczaniu kapitału początkowego.

Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 174 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 r. (III UZP 11/03, OSNP 2004/16/287). Odesłanie do wymienionych przepisów oznacza, że zasady ustalania podstawy wymiaru kapitału początkowego są takie same, jak zasady ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent. Ogólne

zasady ustalania tej podstawy uregulowane są w art. 15. Z treści art. 15 ust. 1 i 6 ustawy emerytalnej, dotyczącego ustalenia podstawy wymiaru emerytury, stanowiącego podstawę do wyliczenia jej wysokości zgodnie z art. 53, wynika, że do osób zainteresowanych należy wybór jednego z dwóch, przewidzianych tymi przepisami, sposobu jej wyliczenia. Możliwe jest zatem wyliczenie podstawy wymiaru emerytury jako przeciętnej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez ubezpieczonego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę (art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej). Druga z możliwości (art. 15 ust. 6) pozwala na wyliczenie przeciętnej podstawy wymiaru składki z dowolnych (niekoniecznie kolejnych) 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o emeryturę. Za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne we wskazanych wyżej okresach przyjmuje się kwoty wynagrodzenia wypłaconego przez pracodawcę. Osoba ubiegająca się o emeryturę lub rentę, a także osoba ubiegająca się o ustalenie wysokości kapitału początkowego, musi zatem wykazać wysokość przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli była pracownikiem - wysokość wynagrodzenia. Za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę udowodnioną przez zainteresowanego, która niekoniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 sierpnia 2006 r., I UK 27/06, OSNP 2007/15-16/235).

W § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) wskazano środki dowodowe stwierdzające wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty tj. zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymację ubezpieczeniową lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Istotne jest, aby przedłożone środki dowodowe nie budziły wątpliwości, były spójne, precyzyjne oraz aby zawierały pewne informacje, co do wysokości dochodów ubezpieczonego stanowiących podstawę obliczenia wysokości świadczeń emerytalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 r., sygn. akt II UKN 440/97, Lex nr 34199). Wprawdzie w postępowaniu cywilnym sąd nie jest związany takimi ograniczeniami w dowodzeniu, jakie odnoszą się do organu rentowego w postępowaniu rentowym, jednak ustalenia dokonywane przez sąd muszą być oparte na konkretnych i pewnych dowodach. Jest to uzasadnione tym, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, zostały bowiem ustalone między pracodawcą i konkretnym pracownikiem.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że poza wszelkim sporem pozostawał w sprawie fakt, że A. S. w okresie od 1 stycznia 1973 r. do 31 sierpnia 1977 r. była zatrudniona w charakterze ucznia sprzedawcy, a następnie sprzedawcy w (...)Spółdzielni (...) w I.. Sporna pozostawała jednak wysokość otrzymywanego przez ubezpieczoną we wskazanym okresie wynagrodzenia - wnioskodawczyni podnosiła bowiem, że jej zarobki we wskazanych latach wynosiły odpowiednio: za rok 1973 – 20.666,00 zł; za rok 1974 – 41.333,00 zł; za rok 1975 – 37.527,00 zł, za rok 1976 – 32.218,00 zł i za osiem miesięcy roku 1977 r. – 12.294,00 zł.

Jak wynika z akt osobowych A. S., a w szczególności dołączonej do nich umowy o naukę zawodu z dnia 1 września 1972 r., ubezpieczona została zatrudniona w (...)Spółdzielni (...) w charakterze ucznia – sprzedawcy na okres od 1 września 1972 r. do 31 stycznia 1975 r. Jej wynagrodzenie zaś zostało ustalone na kwoty odpowiednio: w I roku nauki 150 zł, w II roku nauki 320 zł, w III roku nauki 600 zł (§ 10 umowy), z jednoczesnym zastrzeżeniem, że w przypadku opuszczenia bez usprawiedliwienia godzin zatrudnienia w zakładzie pracy będzie ono ulegało potrąceniu. A zatem w roku szkolnym 1973 zarobiła ona 2480 zł (8x150+4x320; średnio miesięcznie 206,66 zł), a w roku 1974 – 4960 zł (8x320+4x600; średnio miesięcznie 413,33 zł), co odpowiada znajdującym się w legitymacji ubezpieczeniowej wpisom. Takie wartości przyjął również pozwany obliczając wysokość kapitału początkowego wnioskodawczyni. Odnosząc się do lat 1975-1977, pozwany również posiłkował się legitymacją ubezpieczeniową i przyjął wysokość wynagrodzenia za 1975 r. – 37.527,00 zł, za 1976 r. – 32.218,00 zł i za 8 miesięcy 1977 r. – 12.294,00 zł. Wskazane wartości były zresztą tożsame z wartościami wskazanymi przez ubezpieczoną w wywiedzionej apelacji. Nie inaczej kształtowała się kwestia wysokości uposażenia

wnioskodawczyni za rok 1978, za który pozwany przyjął (za wpisem dokonany w legitymacji ubezpieczeniowej) kwotę 27.090,00 zł. Tożsamą kwotę wskazała wnioskodawczyni w apelacji.

Istotnie błędnie organ rentowy rozpiisał w „Wykazie wprowadzonych dochodów ubezpieczonego” okres od października 1986 do września 1987 r., przyjmując, że uposażenie wnioskodawczyni było wypłacane w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, podczas gdy z legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że wynosiło ono wówczas 21.942,00 zł miesięcznie. Po przeliczeniu kapitału z uwzględnieniem wysokości wskazanego wynagrodzenia jego wartość wzrosła do 40,06 %, co Sąd Apelacyjny uwzględnił w punkcie 1 sentencji uzasadnianego orzeczenia.

Odnosząc się do wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczoną od 19 stycznia 1988 r. do 30 czerwca 1988 r., pozwany przyjął wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, co jednak zostało skorygowane w toku postępowania pierwszoinstancyjnego po nadesłaniu przez Archiwum (...) karty przebiegu zatrudnienia, w której została wpisana wysokość miesięcznego wynagrodzenia wnioskodawczyni za cały wskazany wyżej okres. Pozwany, po uwzględnieniu zarobków wynikających z przedmiotowego dokumentu przeliczył ponownie kapitał początkowy ubezpieczonej ustalając go na 37,88 %, co znalazło wyraz w zaskarżonym przez A. S. orzeczeniu.

Na okoliczność wysokości uposażenia otrzymywanego w okresie od lipca do grudnia 1988 r. wnioskodawczyni nie zaoferowała żadnego materiału dowodowego, który pozwoliłby na jednoznaczne ustalenie otrzymywanej przez nią wówczas kwoty, która – wbrew twierdzeniom ubezpieczonej – nie wynikała jednoznacznie ze znajdującego się w aktach pozwanego świadectwa pracy. Z uwagi na powyższe, pozwany prawidłowo przyjął za omawiany okres kwotę minimalnego wynagrodzenia, co znalazło wyraz w zaskarżonej przez A. S. decyzji.

Wobec poczynionych ustaleń, Sąd Apelacyjny uznał, że wywiedziony przez wnioskodawczynię środek zaskarżenia - poza zmianą mającą swoje odzwierciedlenie w punkcie 1 wyroku – nie zasługiwał na uwzględnienie, co znalazło wyraz w punkcie 2 wyroku, którym – na mocy art. 385 k.p.c. – Sąd oddalił apelację w pozostałym zakresie.

W punkcie 3, Sąd mając na uwadze, że apelacja wnioskodawczyni została uwzględniona w minimalnym zakresie, na mocy art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2015 r., poz. 1804), zasądził od wnioskodawczyni na rzecz pozwanego kwotę 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Grażyna Czyżak SSA Małgorzata Gerszewska SSA Alicja Podlewska